

Ketteryys ja käytettävyys ja auta armias

Pitäisiköhän tässä oikein loukkaantua? Ymmärän kyllä viimekertaisen kahvihuone-episodin jälkeen, että päätoimittaja ehdotti välttämään kollegoitteni haastattelua. Tai no, itse asiassa termi taisi olla "lähestymiskielto". Mutta viis oikeusmurhasta, enemmän ihmettelin päätoimittajan pikkutarkkaa ohjeistusta, joka lähenteli sanan- ja yksilönvapauden riistoa puhumattakaan luovuuden kahlitsemisesta.

"Se on nyt sillä lailla, että tyylin on muututtava kertakaikkisesti. Enää et kirjoita mitään puoliseksistisiä ja kaksinaismielisen moraalittomia tarinoita, joilla ei ole mitään tekemistä systeemyön minkään aspektin kanssa! Seuraavan lehden teema on käytettävyys ja ketteryys ja auta armias, jos jutussa on yhtään mitään jostain povenpidikkeiden hakasten aukeavuudesta tai ketterästi keikkuvista minihameisista kesäheitukoista."

"Ja käytettävyys on myös kiellettyjen sanojen listalla!", karjaisi päätoimittaja vielä, kun olin jo sulkemassa ovea. Uskomaton tyyppi. Kirjoita tässä nyt sitten jotain järkevää, kun laitetaan tuollaiset rajoittimet päälle. Meno on kuin Myanmarissa.

Mikä ihmeen teema tuo nyt sitten on? Käytettävyyshän on lopputulos ja ketteryys tapa, jolla se voidaan saavuttaa tai sitten ei. Molemmat termit voidaan käsittää täysin väärin tai ainakin toisella tavalla kuin tarkoitus. Käytettävyys sekoitetaan saatavuuteen ja vastausaikoihin ja ketteryydellä mainostetaan niin moottoripyöriä kuin imatralaista urheiluakin. Tai siis itse asiassa käytettävyys oikeasti tarkoittaa myös tuota englannin "availability" -termiä. Kumpiakohan päätoimittaja nyt sitten itse asiassa tarkoitti, usabilityä vai availabilityä?

Entäs yhdistely? Ketterä käytettävyys? Tarkoittaisiko se mahdollisesti mahdollisimman joustavaa ja helposti omiin tarkoituksiin personoitavaa portaalia (jossa ohjeistus eli dokumentointi on unohdettuhah hah ... öh ... no, vanha vitsi). Sillekin varmaan on olemassa jo joku terminsä, jonka saisin varmaan selville Mutikaeselta, tiedä vaikka olisi hänen kehittämänsäkin. Mutta kun kerran päätoimittaja on kieltänyt lähes kaikenlaisten lähteiden käytön, niin jäätte rakkaat lukijani

nyt sitten ilman tätäkin tietoa. Lehden toimituskunta tosin yrittää kaikkensa saada tämän lehden täyteen asia-artikkeleita, joten ehkäpä muilta sivuilta löytyy sitten vastaus.

Yhdistämisen puolesta tietyllä tavalla puhuu mahtipontinen Utahissa after ski -tunnelmissa syntynyt ketterä manifesti. Se varmaan löytyy lehden muilta sivuilta, lukekaapas sieltä (tai jos ei löydy, niin lähettäkää palautetta päätoimittajalle, samalla voitte tietty ihmetellä, miksi Kuutamolla-kolumni juuri tällä kertaa oli jotenkin tukahdutetun tuntuinen). Laitan tähän vain viimeisen lauseen: "Vaikka oikeallakin puolella on arvoa, me arvotamme vasemmalla olevia asioita enemmän."

Kummastuttaa hieman tuo lause. Onko tuossa jokin poliittinen salamerkitys? Oliko tuo Utahin kokous 2001 jonkinlainen hajonnut itä-blokin masinoima maailmanvalloituksen aloitus? Jos mieltii oikein syvästi noita arvostuslauseita, niin eikös niissä olekin anarkian ja sekamelskan siemen? Mitä tästä hommasta tulisi, jos jätettäisiin dokumentointi tekemättä, ylenkatsottaisiin sopimuksia ja suunnitelmia? Jos individualistisen impulsiivista, mielihaluihin perustuvaa projektipoukkoilua alettaisiin arvostaa enemmän kuin pedanttis-preussilaismaisen projektisuunnittelun parhaita puolia, niin äärimmäisenä tuloksena voisi kyllä olla nopeasti ja kivasti tehtyjä toimivia sovelluksia. Mutta kuinka kauan tietäisimme miten ne toimivat? Maailma valuisi pikkuhiljaa kohti kaaosta, ohjelmistot ja koneet ottaisivat vallan, Skynet perustettaisiin ja se saavuttaisi tietoisuuden ... tule apuun, Arnold! Miettikäpä vielä, että heti tuon Utahin kokouksen jälkeen alkoi Lahdessa hiihdon MM-kisat, viikko sen jälkeen alkoi suu- ja sorkkautiepidemia Englannissa. Ja mitä tapahtui syyskuussa ...

Kerronpa vielä yhdestä tuttavastani, Rainier Ahvenvuosta. Hänellä on vaihtelevan menestyksenkäs yhden hengen konsulttiyritys. Viimeiset vuodet hän on kehittänyt mullistavaa uutta ketterän kehityksen mallia, joka hänen sanojensa mukaan saa ketterän manifestin kirjoittajat hyppäämään häpeästä mereen. Itse en ole saanut kunniaa tutustua tuon mallin saloihin, mutta eräänä heikkona hetkenään Rainier kertoi minulle nimenneensä menetelmän. Sen myötä hänen nimikirjaimensakin tulisivat loistamaan ohjelmistokehityksen maailmanhistorian ketjussa kirkkaana lenkinä. Ja siinä lenkissä lukisi: RAAGILE.